

60-jarig bestaan van K.H.Z.V.

Eén van de organisatorische hoogtepunten van de huidige waterpoloploeg was de organisatie van het zestigjarige bestaan van de K.H.Z.V.

Weken op voorhand werd er al rondgelopen en vergaderd om het hele zootje in orde te brengen. Het eigenlijke feest begon 's vrijdagsavonds al in het zwembad van Hasselt. De K.B.Z.R.B. had ter wille van dit jubileum de Hasseltse Zwemvereniging de organisatie van het drielandentornooi voor zwemmers tot 16 jaar gegeven. Buiten België waren er ook de ploegen van Zwitserland en Frankrijk. Deze twee gasten waren al vanaf vrijdag in Hasselt aanwezig en dienden gehuisvest te worden in de Rijkstechnische school tegenover het zwembad. Terwijl enkele poloërs zich bezig hielden met het ontvangen van de gasten, zorgde de rest van de ploeg voor het gereedbrengen van het Stedelijk Zwembad. Heel dit werk was allesbehalve een sinecure.

In die tijd was er ook nog geen uitbater van de cafetaria en moest dus voor alle drank en voor de nodige buffetten gezorgd worden. Alle tonnen bier, bakken cola en limonade moesten binnengesleept worden en twee verdiepingen hoger gesleurd worden. Ook de sterke drank en schuimwijn voor de receptie gingen naar het zaaltje van de tweede verdieping. En dit alles was nog maar een begin!

De vlaggen, de geluidsinstallatie, het erepodium, de ertribune, de perstribune, het scorebord en de nadarafsluitingen moesten op één enkele avond nog aangebracht worden. De grote vlaggen moesten zelfs aan het plafond opgehangen worden en vraag maar eens aan Paul Reners en Georges Vandenhoudt hoe gezellig de glasvezelwol pikt op uw bloot vel.

Het werd een avond tegen het uurwerk, maar 's anderendaags was alles gereed en konden de voormiddagtrainingen en 's namiddags de wedstrijden doorgaan! Maar aan het einde van onze zorgen waren we niet!

Bij het begin van de namiddag kreeg Eric Buckinx klinkende ruzie met John Sarlee in de geluidscabine. Nu had de speaker vergeten de Mikro uit te schakelen zodat heel de tribune van de lievelingswoordjes tussen beide kon meegenieten. In stereo hoorde men John roepen: "Dan goân ich no theus" en prompt daarop galmde het antwoord van Eric: "Dan gudje mar". Wat die geluidsinstallatie betreft is er nog iets te melden. Een grote Hasseltse firma had ons een installatie in bruikleen gegeven die werkelijk het neusje van de zalm was. De boxen waren twee bollen, maar in iedere bol zaten 36 luidsprekers die zich zo op elkaar afstemden dat er nooit echo of galmeffecten konden optreden.

De versterker zelf deed ook niet onder qua kwaliteit, maar was zo fragiel dat bij de minste duw de hele installatie stilviel en zo maakten we mee dat iemand per ongeluk tegen de tafel stootte en de "Brave Zeun" was eraan voor de moeite.

En dan het Zwitsers volkslied: één grote ramp. Eric had in een platenwinkel een L.P. op de kop kunnen tikken waar het Zwitsers volkslied opstond. Volgens de hoes was het derde liedje van de A-kant het nationale volkslied. Bij de voorstelling der ploegen werd de naald van de platenspeler boven het liedje nummer drie gezet, maar toen de eerste tonen weerklonken bekeken de Zwitsers mekaar maar raar. Na de voorstelling kwam de Zwitserse afgevaardigde naar ons toegespurt dat we wel een Zwitsers volkslied hadden gespeeld, maar niet het nationale volkslied.

Hij had toevallig een plaatje van het liedje in kwestie en dat mochten we 's anderendaags afdraaien. "Da plaatje wird ni aafgedraaid, dien klank es ni goed" was Eric zijn commentaar. Volgens hem hadden we in plaats van het derde liedje het vierde afgedraaid en daar zou hij – met de hulp van Gilmont – iets aan doen. Voor liedje nummer drie werd een strookje tensoplast geplakt en zo zouden we 's anderendaags niet kunnen missen.

Zondagnamiddag: de Zwitserse ploeg komt op, wordt voorgesteld aan het publiek en de naald van de pick-up begint te zakken. Maar door de dikte van het tensostrookje krijgt ze een duw,

springt vier liedjes verder en begint een jodelliedje te spelen. De Zwitsers plooiden dubbel van het lachen, behalve de afgevaardigde, die in een Franse koleire komt reclameren. Ge moet niet vragen of er op dat ogenblik bleke gezichten waren.

Uit deze anekdotes zou kunnen blijken dat het feest een mislukking was, niets is minder waar. De organisatie liep gesmeerd en alles vlotte schitterend. Zodanig zelfs dat Gil Vandenbroek, al tientallen jaren zwemreporter, 's maandags in "Het Nieuwsblad" gewaagde van "een meer den perfecte" organisatie. In jaren had ze het niet meegemaakt dat een internationaal zwemfeest zo schitterend voorbereid en prima verlopen was.

De receptie voor de notabelen was ook af en ze zijn zelfs nieuwe longdrinks gecreëerd geworden: de "Coupe-Georges" en de "Coupe-Freddy". Om wild van te worden, wat trouwens ook gebeurd is. Zondagavond was de afscheidsfuif waar we een Frans meisje hebben zien wenen omdat die twee fantastische dagen voorbij waren. Die van de waterpolo herinneren zich wel niet meer zoveel van die fuif, omdat hun licht onder de invloed van colatic, ver uit was. Een drankje dat Pol van de Vatel rare ogen deed opentrekken omdat iedereen alleen cola bestelde. Na een paar uur kwam hij achter zijn toog uitgeschoten dat hij wel door had dat we flessen witte bij hadden.

Al bij al een fantastisch weekend, waar we nog altijd een beloofd etentje van tegoed hebben!